



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Petri Ribadeneiræ, Societatis Iesv Presbyteri, De  
Tribvlationibvs huius seculi Libri Duo**

**Ribadeneyra, Pedro de**

**Coloniae, 1604**

VIII. Quomodo regnante hæresi nos gerere debeamus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50340)

Et multum profectò refert probos omnibus innotescere, militesque cum hostibus confertis inter se manibus preliari, quò vel sic animosi, fortes & audaces, a timidis & meticulosis dignoscantur, quippè qui ante pugnam sub eodem vexillo militantes, dignosci non poterant.

## CAPVT VIII.

QUOMODO REGNANTE HÆRESI nos gerere debeamus.

**L**icet Deus adeò clemens, benignus, & misericors, vt tot ac tantas ex Hæresi (quemadmodum præcedenti capitulo declarauimus) producat, & generet vtilitates; nihilominus tamen eandem nos detestari, & veluti pestilentiam fugere, ac deuitare oportet, nã Hæresis per se non solum nihil boni profert, verum etiam miseras animas venenoso ac pestifero halitu suo infectas trucidat: attamen Deus ita bonus & potens est, vt venenum in salubrem theriacam, & mortem conuertat in vitam.

Sed quonam modo, aut qua ratione Hæreses earumque auctores & sectatores fugere ac detestari debeamus, pluri-



mis & admirandis Sanctorum quorundam docemur exemplis. atque imprimis ipse Dominus & Saluator noster Iesus Christus mandat ac præcipit, vt, si quis Ecclesiã audire noluerit, sit ipse nobis sicut Ethnicus & Publicanus. Et D. Paulus ait: *Hæreticum hominem post vnã & secundam correptionem deuisa S.* item, Apostolus & Euang. Ioannes inquit: *Si quis veni ad vs, & hanc doctrinam non affert: nolite recipere eum in domũ, nec ei dixeritis.* Huius discipulus S. Ignatius hortatur & admonet nos, vt illos sedulo deuitemus, qui Catholicæ Ecclesiæ reluctantes, doctrinæ & præceptis eius obtemperare contemnunt, prohibet quoque & verat, ne cum illis agamus aut conuesemur, etiam si parentes, fratres, sorores, liberi, aut familiarissimi fuerint amici, quod & ipse ita accuratè obseruauit & adimpleuit, vt eosdem in epistolis suis ne nominare quidem dignatus sit, ne scilicet ipsorum nomine eas contaminaret.

Supradictus Apostolus & Euang. Ioannes, vt refert Eusebius, in balneum lauandi sui causa ingrediens, cum certior factus esset Cerinthum intus esse, actutum ex eo loco resiliit, & se proripuit foras, illudque tectum subire omninò non susti-

Matth. 18.

Tit. 3.

Epist. 2.

Epist. 9.

3.



sustinuit. Atque ad hunc modum comites suos hortatum ferunt. Fugiamus extemplò, ne balneum, in quo Cernithus veritatis hostis moratur, subito cecidens obruat nos.

*Lis. 3. ca. 3.*

Sanctus Irenæus, SS. Apostolos nunquam cum Hæreticis communicare vel colloqui voluisse testatur. S. Polycarpus discipulus S. Ioannis, Marcioni aliquandò occurrenti & dicenti: *Cognosce nos,* respondit: *Cognosco te primogenitum Satane.*

*Cap. 40.*

Legimus in Prato Spirituali, Religiosum quendam in sepulchro, in quo Hæreticus sepultus fuerat, sepultum, singulis noctibus auditum esse clamantem & dicentem ad Episcopum: Noli me tangere, hæretice; ne appropinques mihi, inimice Sanctæ Dei Catholicæ Ecclesiæ. Quali ira, odio, & indignatione hunc viuum aduersus Hæreticos flagrasse arbitramur, qui tantoperè etiam mortuorum eorum ossibus iungi exhorruit & recusauit?

*Nauic. 2.  
vol. gene.  
17.*

Legimus Trachensis ciuitatis incolam dum ipsis Arrianus ab Honorico Vandalorum Rege, & crudelissimo persecutore præficeretur Episcopus, omnes simul ex Africa in Hispanias confugisse.

scri-



Scribit Theodoretus pueros quos-  
 dam in foro pilam mutuò contorsisse, ac  
 fortè fortuna dum Lucio Hæretico illac  
 transeunte, ipsa è manibus pueri cuius-  
 dam elapsa, per ipsius asini pedes volue-  
 retur, pueri clamore maximo vocifera-  
 bantur: quippè pilam scelere pollutam  
 existimabant. ingenti igitur igne accen-  
 so, pilam per flammam torquent sicque  
 eam purgatum iri arbitrati sunt. Vnde  
 colligimus quanta tunc temporis sapi-  
 entia & pietate parentes fuerint præditi,  
 qui infantes ita instruxerant: simul etiam  
 quantum referat pueros inducere ad o-  
 dium & de stationem istius, quod sanctæ  
 nostræ Religionis repugnat.

Refert Seuerus Sulpitius, sanctum  
 Martinum quandoque necessitate coa-  
 ctum & ad euitandam maius damnum  
 cum quibusdam Hæreticis Episcopis  
 conuersatum esse, propter quod concidit  
 & contabuit spiritus eius, nec ab ipso  
 tempore tanta miracula perpetravit. qua-  
 re delictum suum profusis vberimè la-  
 chrymis dignè defleuit, & culpā hæreti-  
 cæ conuersationi ascripsit.

Quo certè docemur & nos, fugere & de-  
 uitare Hereticorū consortia, & pro virib.  
 adimplere & p̄ficere ea, ad q̄ astricti &  
 obli.

*Lib. 4. c. 4.*

*In vita S.  
 Martini.*



obligati sumus, ad placandam iram, & auertendum diuinæ vltionis flagellum, quod Hæresis ac diuersarum sectarum permissione manifestatur.

In his ergò & similibus casibus recurrentes ad Deum, ipsumque continua, humili, & deuota oratione inuocantes, ac animas pretioso sanguine suo redemptas, seuera, crudeli, & dira Hæresum poena affligat ac puniat, deprecemur: & licet iniquitates & peccata nostra multò maiorem promeruerint vindictam; dignetur tamen ea calamitatibus potius & miserijs corporalibus quàm spiritualibus pœnis castigare, quibus diuina maiestas grauissimè irritata, & offensa, ad iracundiam prouocatur, ac lacessitur. Presentemus ipsi ditissimum & inexplicabilem meritorem pretiosissimi sanguinis vniuenti filij sui thesaurum: offeramus quoque intercessionem SS. Angelorum & beatorum Spirituum, potissimum autem gloriosæ & supremæ cæli Reginae, Virginis, ac Matris nostræ Mariæ, quæ veneratur, colitur, & collaudatur à S. Ecclesia, eò quòd sola cunctas deleuerit & contriuerit Hæreses: offeramus & presentemus ipsi intercessionem egregiorum Ducum, & diuinorum preces operatorum, qui vniuersum terrarum orbem obtine-



inentes. abolita & destructa omni I-  
dololatria, vel sanctam, Catholicam, &  
Apostolicam fidem & religionem no-  
stram plantauerunt, vel pro eadem san-  
guinem suum effuderunt, aut certè cla-  
rissimo, & discernente doctrinæ suæ lu-  
mine eam explicantes, caliginosas Hære-  
ticorum nebulas & errores dissipârunt.

Ad hæc laudes & gratiæ Deo referen-  
dæ sunt, quod nos gentium reliquias ad  
veram fidei & veritatis agnitionem vo-  
care dignatus sit, ita, vt iam in finibus  
nostris (quasi in terra Gessen) videntes  
veri luminis claritatem, & pace, iustitia,  
& tranquillitate vera fruente, veræ re-  
ligionis fructus percipiamus; cum tamē  
innumera penè aliæ Prouinciæ, Regio-  
nes, & Regna densissimis Aegypti tene-  
bris obducta & repleta sint, in quibus, ve-  
ra fide amissa, innumerabilis animarum  
multitudo submergitur, & turbulentis  
diuersarum sectarum, & tempestatum  
fluctibus operitur. ideoque Deus assidue  
rogandus, vt Catholicos Principes & fi-  
deles eorum famulos, incolumes con-  
seruare dignetur, per quorum vigilanti-  
am, potentiam, & zelum tanta gratia,  
tantisque bonis perfrui meremur.

Sed præcipuè & ante omnia oportet  
nos emendare vitam, & procul à nobis  
repel-

*Exod 10.*

*Sap. 18.*



repellere, cum vniuersa vitiorum genera  
 tum ea potissimum, quæ ad sequendam  
 & amplexandam Hæresin nos maxime  
 disponunt. Nam licet omnium Christiani-  
 ni hominis virtutum, Fides principium,  
 radix, & fundamentum sit, & veram  
 Christianus fidem, sine charitate, & reli-  
 quis virtutibus à fide non dependenti-  
 bus habere possit: nihilominus tamen  
 verissima est hæc D. Pauli sententia, vi-  
 delicet, quod *quidam conscientiam bonam  
 repellentes, circa fidem naufragauerunt.* Et  
 illa: *Radix omnium malorum est cupiditas:  
 quam quidam appetentes errauerunt à fide.*  
 Ex quo dilucide satis, indubitanterque  
 colligimus, vitam malam & morum  
 corruptionem, veræ fidei inducere am-  
 fionem, Hæresi que parare & disponere  
 viam: Hinc dissolutos plerunque & de-  
 speratæ salutis homines facillime in hæ-  
 resim delabi, & varios atque diuersos  
 doctrinæ, ad impiæ & sceleratæ vitæ suæ  
 defensionem, quærere & inuestigare co-  
 rores.

Quapropter si hanc Dei gratiam nobis  
 conseruari expetimus, & in sancta  
 catholica, & orthodoxa fide permanere  
 & ad extremum vsque spiritum, constan-  
 ter perseuerare volumus & desideramus,  
 necessarium erit, vt superfluitates & re-

1. Timot. 1.

2. Timot. 6.



## LIBER SECVNDVS. 287

ram abundantiam præcedentes, voluptatis & carnis delicias eruere, & inordinatos appetitus refrenare sedulo studeamus, ne nos in profundissimâ abominabili & sanguinolentarum Hæresum abyssum deturbet, quemadmodum, pro dolor, multis iam regnis euenisse videmus, quæ in catholica Religione & christiana pietate aliquandò maximè flourunt. Nec tamen hâc subsistendum, sed bonorum etiam operum armis eas oppugnare & debellare conabimur, & in operibus pietatis & virtutis, quibus Hæretici potissimum aduersantur, diligenter nos exercebimus, ut potè sunt, ieiunare, pœnitere, inuocare Sanctos, Sanctorum reliquias & imagines venerari, supremæ cæli Reginae & Deiparæ virgini Mariæ Dominæ nostræ, pio & deuoto affectu feruire. Agnū Dei, aliasq; res sacras & benedictas, reuereri, indulgētiis, dispensationibus, & decreta Pontificū respectare, præterea diligenti distortorum, factorū, & malorum cogitatum inquisitione, exomologesi, & debita satisfactione præmissa, dignè, frequēter sacrâ & salutarē iterare communionē, Apostolicæ sedi, Episcopis, Prælatibus, & sacerdotibus, omnibus denique superioribus cum Ecclesiasticis tū politicis debitam præstare obedientiam.

Duobus



Duobus autem modis falsa & peruersa doctrina conuincitur: aut enim veri & catholica traditione; aut certè vita & cõuersatione sancta, superatur. Prior istis Doctoribus & Ecclesiæ Pastoribus conuenit: posterior verò non Pastor tantum, sed etiam reliquos concernit Christianos. Etenim quotquot Christianos atque Catholicos nos esse profiteamur, falsam Hæreticorum doctrinam bonis nostris operibus euertere, & destruere penitus tenemur, & obligati sumus, faciendo scilicet contraria illis quæ contra Religionem sanctam, & apostolicam traditionem, impudenter docent: quippe modus iste singularis, & ad quamlibet sectarum extirpandam & conterendam, vtilissimus, & maximè necessarius.

Aloysius Lippomannus Veronensis Episcopus hac nostra ætate, plurimorum Sanctorum vitas in lucem edidit. Laurentius Surius Carthusianus similiter multorum Sanctorum res gestas diligentissimè conscriptas, publicauit, vitasque Sanctorum à Lippomanno inchoatum felici opere compleuit, & ad finem perduxit. quorum vterque notabilia Sanctorum dicta & facta huius nostri sæculi hæresibus contraria, ad marginem



iecit: existimabant enim viri isti prudentes, pii, deuoti, & de animarum salute maximè solliciti, Hæresum tenebras nulla ratione vel medio melius abigi, aut dissipari posse, quam si vitas & exempla Sanctorum, tanquam ardentes quasdam faces, ipsis opponamus, eorum, inquam, quos Deus Duces & Magistros nostros constituit. Et certè, vt verum fatear, rem acu tetigère. Nam, præterquam quòd Hæretici Sanctorum exemplis conuincuntur, probantur etiam & confirmantur iisdem omnia, quæ in Catholica Ecclesia vbiq; locorum dispersa docentur, præsertim cum opera & exempla, vt vulgò dicitur, citius, magisque moueât, quam verba; nec ad stabiliendam veritatem firmitus testimonium sit, quàm illius, qui non tantum exemplo suo eam confirmat, verum etiam pro ipsa mori nullatenus recusat. Ita vt homini sincere Christiano atque Catholico nihil magis conueniat, quam vt vita eius fidei & Religionis respondeat, nec Hæresin solum ore detestetur, sed & opera eadem maximè contraria exerceat.

N

CAPVT